

door EDWIN RUTTEN
verteld aan Corry Verkerk.

Ome Willem (Edwin Rutten): 'Mijn dans met prinses Beatrix'

Lachend laat prinses Beatrix zich door Ome Willem verleiden tot een rondedans waarmee hij de Prinses door de zaal naar haar stoel begeleidt.

4 PRINZ

Omdat niet alle kinderen de Prinses van dichtbij konden gadeslaan, haakt Edwin Rutten nogmaals zijn arm in die van prinses Beatrix.

'Deze kant op, koninklijke hoogheid!'

Opnieuw maken de Prinses en de kinderkomiek hun rondedans.

Arm in arm maakten PRINSES BEATRIX en EDWIN RUTTEN een rondedans door het pasgeopende Cultureel Centrum van Maartensdijk. Honderden kinderen genoten van dit schouwspel. Exclusief voor PRIVE vertelt 'OME WILLEM' over deze onverwachte gebeurtenis en over zijn zo persoonlijke contact met prinses Beatrix.

Wie zou daar zo hard op de deur kloppen? Zal ik eens gaan kijken? De kinderen hielden hun adem in terwijl ik, verkleed als Ome Willem, naar de zaaldeur sloop. Vol verwachting keken ze naar de deur waarachter iemand tevoorschijn moest komen. De deur ging open, en daar stond niemand anders dan... PRINSES BEATRIX!
Natuurlijk wisten we dit allang, maar we wilden de spanning tot op het laatste moment bewaren. De Prinses was naar Maartensdijk gekomen om een nieuw cultureel centrum te openen. En toen ze hoorde dat ik daar een speciale Ome Willem-voorstelling gaf, wilde ze er absoluut bij aanwezig zijn. Ze kwam er zelfs een half uur eerder voor naar het Cultureel Centrum. In de zaal stak ik mijn arm door de haren en samen gingen we dansend op weg naar haar stoel. Maar toen we bijna ons einddoel hadden bereikt, merkte ik dat lang niet alle kinderen ons goed hadden kunnen zien. We maakten meteen weer rechtsomkeert en wandelden samen de hele zaal door, zodat iedereen ons goed kon bekijken. Alle kinderen wilden natuurlijk graag een 'echte' prinses zien. Ze vonden het prachtig, maar toen de voorstelling weer doorging was het nieuwtje ervan af. Vol aandacht volgden ze de avonturen van Ome Willem, zonder op of om te kijken naar de koninklijke bezoeker.
Het werd een leuke voorstelling, en de Prinses bleek een goed gevoel voor humor te hebben toen ik naar haar keek en zei: 'Hé, zie ik daar een moeder zitten met een grijs mantelpakje aan, een bontstola en een bos boerenlelies in haar handen?'

Na de voorstelling gaf ik de Prin- ▶

PRINZ 5

vervolg *Ome Willem*

ses weer een hand, en onder het massale gezang van 'Deze Vuist op deze Vuist', verlieten we de zaal. 'Meneer Rutten,' fluisterde ze tegen mij, 'dat liedje ken ik wel hoor. Dat heb ik vaker gehoord.' Zouden haar eigen kinderen ook naar 'Ome Willem' kijken op Drakensteyn?

Het was trouwens niet de eerste keer dat ik voor prinses Beatrix optrad. Tijdens een feestelijke bijeenkomst van JAN-TJE BETON, de stichting waarvan prinses Beatrix voorzitter is, bracht ik een 'volwassener' versie van Ome Willem. Het was eerst

De hele zaal riep 'Joepie de poepie!'

een beetje moeilijk om die 'grote mensen' over de drempel te helpen, maar op het laatst riep de hele zaal vol hoogwaardigheidsbekleders enthousiast: JOEPIE DE POEPIE!

De wandeling, die ik in Maartensdijk met de prinses maakte was toch wel een heel bijzondere ervaring voor mij. Het deed me terugdenken aan mijn vader die vroeger lid was van de staf van koningin Wilhelmina en later van prins Bernhard. In de oorlog was hij overgestoken naar Engeland, en toen hij na de bevrijding zijn eerste stappen op Nederlandse bodem zette, deed hij dat terwijl hij drie kleine meisjes aan de hand hield: PRINSES BEATRIX, PRINSES MARGRIET en PRINSES IRENE.

En nu, meer dan dertig jaar later, loopt zijn zoon arm in arm met een toch ietwat 'groter gegroeide' prinses Beatrix...

Ik was zelf ongeveer een baby toen mijn vader in dienst was van het koninklijk huis. Het feit dat mijn vader een belangrijke positie innam, drong op die leeftijd natuurlijk niet tot me door.

Toch heeft één ding zoveel indruk op me gemaakt dat ik het me nu nog tot in de kleinste details kan herinneren. Mijn vader werd op een dag thuisgebracht in een grote jeep. Hij droeg een imposant uniform, en had bovendien een cadeautje voor mij meegebracht: een klein speelgoedjeepje. Op een of andere manier heeft dat toch iets voor mij betekend. Zijn taak als lid van koningin Wilhelmina's staf was niet zonder gevaren. Vaak moest hij, tijdens het

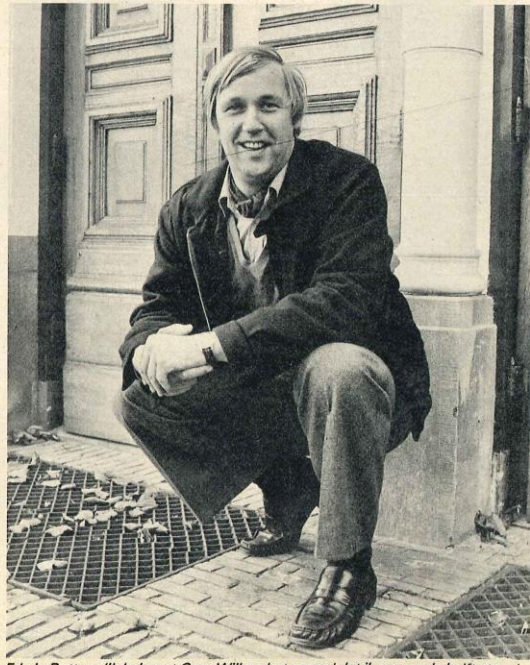
afleggen van koninklijke bezoeken, links voor haar lopen. Mocht er een aanslag worden gepleegd, dan was het mijn vader die in de vuurlinie stond.

Maar gelukkig heeft hij het er levend vanaf gebracht. Veel praten doet hij in familiekring niet over deze periode, maar hij schreef er wel drie boeken over. Een ervan draagt de titel 'Mijn Papieren Kamera' — omdat mijn vader als cineast nu eens niet de camera's liet draaien, maar pen en papier ter hand nam. Ik lees nog vaak in dat boek, omdat ik trots ben op 'die ouwe baas' en omdat hij een boeiende visie geeft op een boeiend tijdvak.

Schrijven heb ik zelf nog niet gedaan, maar er zijn plannen voor een 'Ome Willem'-kinderboek. Misschien dat het volgend jaar zal uitkomen. Maar door de vele optredens ben ik er nog niet aan toe gekomen.

Optreden voor prinses Beatrix

geeft je natuurlijk een stimulans. Het is anders dan anders. Ik vind het onzin dat sommige mensen zeggen: 'Ach, het is allemaal maar gewoon.' Een prinses is natuurlijk ook niet boven iedereen verheven, maar zo gewoon is ze ook niet. Als je een 'koninklijke' voorstelling speelt moet je een tussenweg zien te vinden. Er zijn natuurlijk ook heel andere optredens waar aan ik goede herinneringen bewaar. Ik speelde een keer in een tehuis voor geestelijk gehandicapten. Er kwam een jongetje op het toneel dat volgens mij niet erg spraakzaam was. Maar opeens zei hij spontaan: 'Ome Willem! Joepie de Poepie!' Later vertelden verbaasde verplegers mij dat dat jongetje nog nooit had gesproken... Zoiets doet je toch wel wat. Je merkt dat je tot mensen doordringt. Mijn Ome Willem-creatie doet me dan ook veel plezier. Ik heb het gevoel alsof ik pas op de helft sta, en nog jaren door kan gaan, terwijl we toch al ruim vijf jaar aan dit programma werken... ●

Edwin Rutten: 'Ik heb met Ome Willem het gevoel dat ik pas op de helft sta...'